

în imagini abstracte

A răsfoi Albumul de artă abstractă **Depresia în imagini abstracte** al Lorenei Lussardi e ca și cum ai intra într-un vârtej de început de lume în care materia se frânge în dureri de facere, artista asumându-și nașterea, moartea și învierea.

Punctul de pornire al acestei arte vizuale răvășitoare este cel al unei sensibilități fremătătoare, care dă consistență unei cromatici dizarmonice și haotice, înțeles ca izvor din apa primordială, dintr-un spațiu interior contorsionat, topit în materie curgătoare, într-o explozie de culori, de gânduri sugrumate, ca ecoul unor dureri adânci.

Artista creează un imaginar pictural care i se revelează în linii frânte, în forme sincopate, răscolind conștiințe adormite. Limbajul și tectonica acestor imagini frapează, încât exclami asemenea lui Gautier: „*Ce mare sărbătoare este să înțelegi!*” Spațiul interior proliferază de la un tablou la altul. Nimic nu e veșted, totul sângerează sau mocnește de durere, sunt culori umbrite ca o suferință latentă. Gândul se cutremură în mers, în linii frânte, neliniști, în spasme. Nu e nimic contemplativ, totul este vibrație, forme vizuale frapante ca un strigăt al disperării.

Lorena Lussardi este o poetă a culorilor vorbitoare, un filozof al gândului în mers, un artist total care surprinde disperarea în culori explozive, mișcătoare ca un tumult, materia devine curgătoare precum ceasul lui Dalli.

Artista surprinde oboseala lumii, în tonuri de gri, peste care-și construiește un suflet devastat, cu similitudini uimitoare în filozofia lui Cioran, căci trăiește asemenea lui, „*Pe culmile disperării*”. Timpul se așterne precum frunzele în agonie. Există o simbolică a formelor scrijelate, generând fulguiri de durere, întrucât artista nu se poate împăca cu lumea. Culorile prind conturul păsării în zbor, rănite, cu aripi căzute, însângerate. Există de asemenea un lirism al acestui imaginar pictural asemenea unei lecturi emoționante, precum și o gestică a disperării. Artista destructurează materia, „*suntem vase sparte!*” strigă ea, invocându-l pe Matt Baker, viața se disipează, curge în culori fluide amestecate cu lacrimi, invocându-l, din nou, pe Emil Cioran care „*poartă doliul în mister – doliul ancestral al lumii*”. Această stare pare obsesivă prin abundența griurilor haotice, cu linii scurtcircuitate, sugerând dezordine, dezechilibru, dar se pare că artista își reazăază, își restructurează sufletul ca un puzzle.

¹Apud Horațiu, Arta poetică, cu sensul: Ca și pictura, poezia

Albumul este un fel de jurnal intim care trimite, mai degrabă, la un monolog. De altfel, secvențele lirice care însoțesc fiecare tablou sunt mărturii ale unei realități psihice vibrante, o filozofie a vieții trăite în vârtej.

Aruncarea haotică a culorilor pare a fi o constantă tehnică, întrucât gândurile par să se onduleze, trăirile și angoasele par a fi convulsii onirice, lăsate în voia curgerilor cromatice și a senzorialului. Descoperim pe alocuri ecouri din fauvismul lui André Derain, întrucât culorile par să *împuște lumina*, prin nuanțele de galben, cu o influență vizibilă din Van Gogh și Gauguin.

Evident, ca la orice artist, există un trecut și un prezent, o vizualizare a neliniștilor care vin din adânc, gânduri dezlănțuite într-un amestec de culori contrastante, amestec de negru și alb, de roșu hipnotic, tensionat sau mângâiat de ocruri, galbenul strident ca strigăt al luminii, alteori al unui spațiu vibrant perceput ca un triumf, cum ni se confesează artista „*cine găsește curajul de a fi el însuși deja a câștigat o bătălie*“ . (p. 17)

În multe dintre tablouri, griurile sunt aruncate pe pânză, sugerând captivitatea gândurilor, culorile sunt rupte în fâșii, ca și cum și-ar scrijela sufletul.

În spatele fiecărei culori stă la pândă o umbră ca o fiară sălbatică, gata s-o arunce în neant: „*Mișcările telurice te trag ca niște gheare uriașe lovind*“ . (p. 29)

Lorena Lussardi nu creează efuziuni, ci o continuă febră, trepidații răsunând precum dangătul clopotului de bronz, proclamând durerea, viața și moartea. Să declari asemenea Lorenei Lussardi că „*a fi femeie înseamnă a locui într-o lacrimă*“, înseamnă că acea lacrimă nu se mai termină, decât „în zbciumul apelor“, invocându-l pe Valeriu Bitulescu (p. 57), de aceea artista „*plânge cu lacrimi negre*“ . (p. 101)

Lorena Lussardi își trăiește felia de timp, eliberându-se, clipă de clipă, prin culoare și cuvânt, prin emoție și imaginea ei în culori vulcanice, explozive, cu efect soteriologic, arta însemnând *chatarsis*.

Cu filozofia lui Cioran în sânge, Lorena Lussardi împrăștie neliniști pe pânză, spaime, angoase, cum însăși declară, dar aspiră, în același timp, și la o înălțare, „*la o proiectare în absolut*“, după modelul cioranian, mărturisind, totuși, triumful depresiei: „*Când nu mă mai găsiți, sigur voi fi rătăcind printre stele*“ . (p. 67)

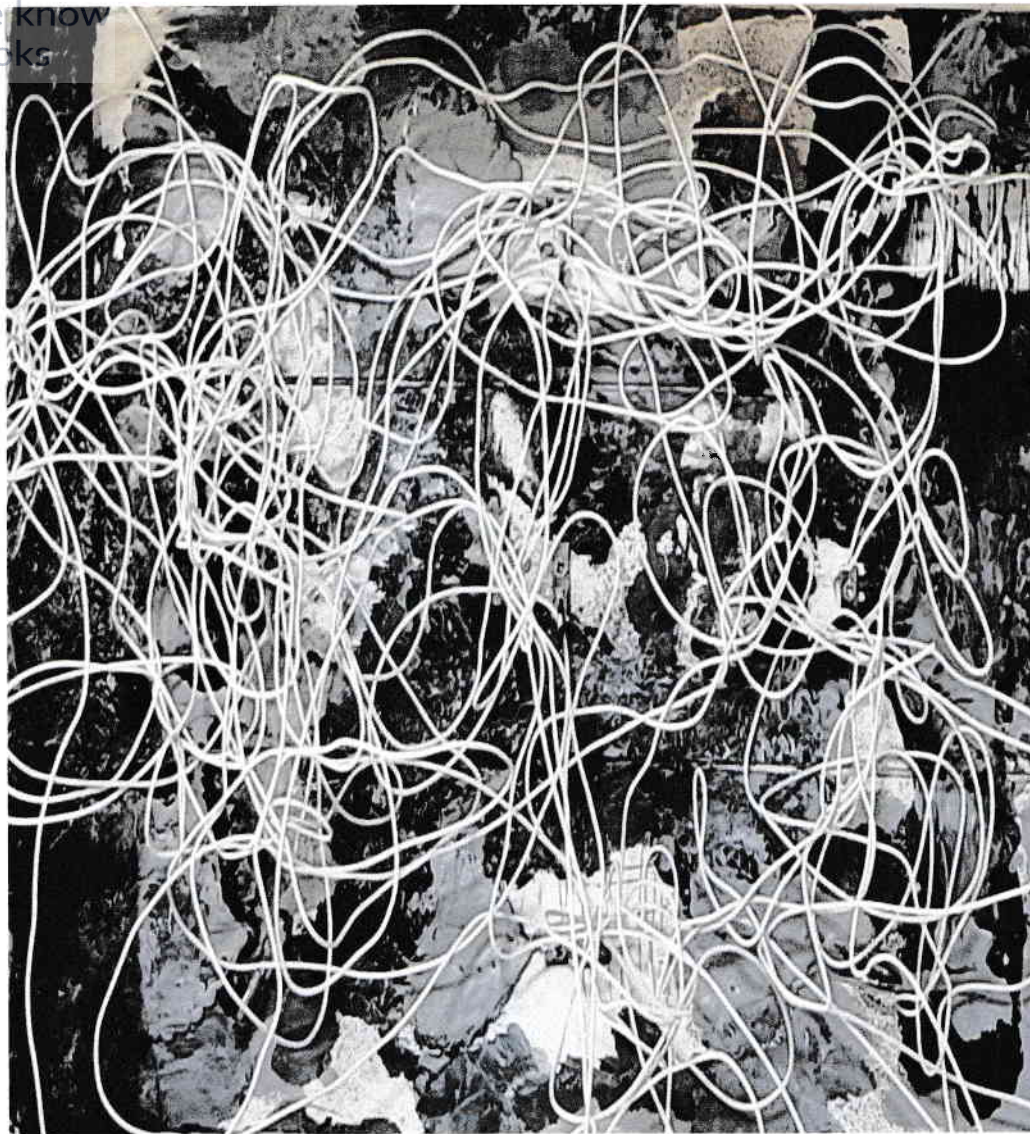
Tablourile, luate ca întreg, transpun un puls tragic al existenței trăite intens, în amurg mai mult, decât în zorii unei dimineți solare.

Albumul Lorenei Lussardi constituie, fără discuție, o pictură de referință în multitudinea de voci artistice unice și inconfundabile, cum sunt și au fost de-a lungul timpului.

— Elena Netcu

„Nu lupt împotriva lumii,
ci împotriva unei forțe mai
mari, împotriva oboselii
mele de lume.”

Emil Cioran

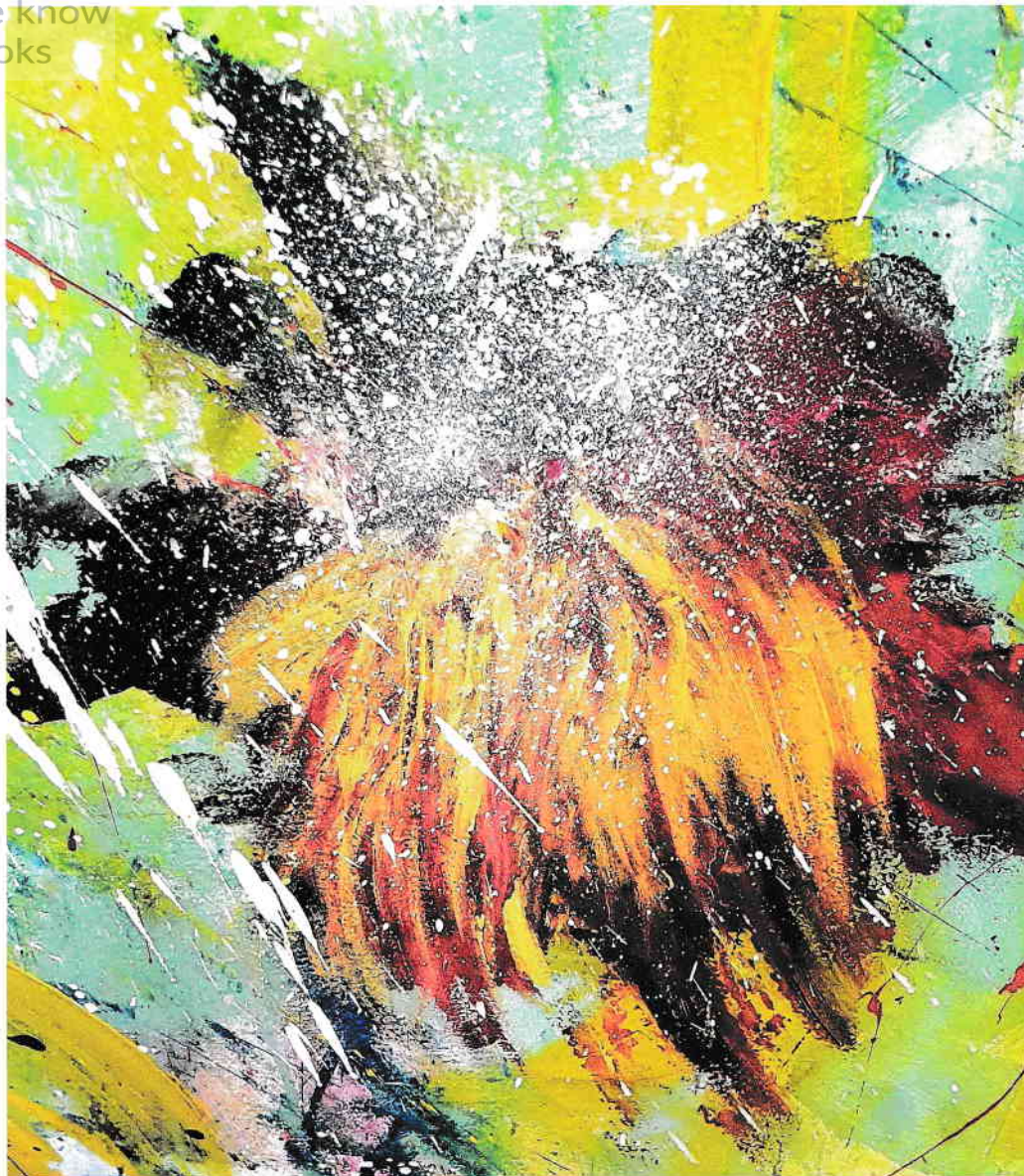
degradare...

**Un lucru bun în viață este
că se face repede târziu...**

Lorena L.

„Suntem toți vase sparte
ce încercă să țină în viață
florile din ele.”

Matt Baker

până la a nu mai fi...

„O autobiografie trebuie să se adreseze lui Dumnezeu, și nu oamenilor. Natura însăși îți dă un certificat de deces când te povestești muritorilor.”

Emil Cioran

„Unul dintre cele mai deprimante lucruri despre viață e că toți tindem să amânăm să trăim. Toți visăm la o grădină magică de trandafiri, în loc să ne bucurăm de trandafirii care dau să înflorească sub fereastra noastră astăzi.”

Dale Carnegie

